

נפתולים

(למלכות פועלי ציון השמאליים)

בשיטין ובין השיטין של הפולמוס הזה הרגשתי את הטרנדיה של מפלגה אשר הקרקע המוצק נשטט מתחת לרגליה. ונוכרתי מה שראיתי בפוסקבה בשנת 1928:

שני ימים בקרתי בוועידה האחרונה של פועלי ציון הקומוניסטיים (י. ק. פ. להבדלים מפועלי ציון ס. ד.) סמוך לכניסתם לר. ק. פ. הייתי עד ראיה לטרנדיה של המנהיגים חברי הועד המרכזי כזו: לימא רזונחיו ועוד, שהשתדלו ככל הכוחות להציל את המפלגה סמיתה, אולם כל עמלם היה לשוא: הם נשארו מכחוי בורדים ומובדלים, וכל מפלגת פועלי ציון (י. ק. פ.) נכנסה לר. ק. פ. בצלצלי שמע ובצלצלי תרועה ומסרה להיבסקציה את הקלוב ואת הרפוס עם החותמת. חשתי אז צער סילר ולוחץ, ככצבת, קשה היה לראות בשקיעתה של מפלגה אשר על ערשה עמדתי וכמה מנלניליה השונים עברו לעיני.

כי דרך החיים—יצירה, ואם זו אינה במפלגה—העיקר חסר, נשמתה פורחת וסופה החפוררות וכליין. זוהי פקודתהגורל.

נחום איש נמ"ז

בכאב צורב קראתי את נלויי-הרעת משני הועדים המרכזיים של פועלי-ציון השמאליים, ששפכו זה על זה קתין של שומכים ומבול של גידופים; צר היה לראות את ערות-המפלגה והלול שמה בראש נלי לא עיי שונאיה ומתנגדיה, אלא עיי חברה נופא. הגה נורר מפלגה שהסתבכה בפקעת של סגרות ובנסחולי פלפול של תאוריות עד לידי תעיה ואיבוד דרך לא פעולה חיובית מפרה ומצמיחה. הזרין הרב נתבזבו לבטלה, עד שטושטשו הנבילין ונתחלפו אוהבים באויבים והתחיל המרוצם של כליון עצמי אטי של חרב איש ברעהו ואיש באחיו... כי לעיקרון הסיעל-ציוני לא די אך ורק במצוות לא תעשה, בעבודה שלילית נירדא; לקיומו ולבסוסו נחוצות גם מצוות עשה; יש צורך להביא את הצואר בעול של חוקים וחובות. השפה העברית, בנין הקבוץ, ההסתדרות—כל אלה הם דם גופי-ההלכה, יסודות-ההויה, ועקרונות החיים של החברה העובדת והיוצרת בארץ-ישראל וכל המולול בהם הרי הוא כוסר בעיקר וקובע את נפש חנועת העובדים ולכל מעשיו ודבריו אין יסוד ואין שורש.